

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1130

10.11.2024 (135)

Неоспівані герої білої раси

Частина 3

Вільям Дадлі Пеллі

У своєму пророчому романі "1984" Джордж Орвелл змалював суспільство, на яке стрімко перетворюється Америка. Девізом того "майбутнього" часу було: "Хто контролює сьогодні, той контролює минуле, хто контролює минуле, той контролює майбутнє". Частково цьому контролю над свідомістю сприяла Дірка пам'яті. Це був сміттєспалювальний завод, в який кидали будь-яку інформацію про минуле, що вважалася шкідливою для системи "Великого брата". Щоб продемонструвати, наскільки контрольований євреями істеблішмент у нашій країні нагадує істеблішмент 1984 року, ми наводимо історію Вільяма Дадлі Пеллі.

Хоча він був лідером масового руху, який не сходив з перших шпальт газет протягом усього десятиліття 1930-х років, його ім'я сьогодні абсолютно невідоме, за винятком кількох дослідників. За винятком нечастих, побіжних згадок про нього в кількох історіях епохи Депресії, немає жодної книги про його драматичне життя, навіть жодної газетної чи журнальної статті. Його фотографію неможливо знайти поза сторінками "*Нового порядку*," як і фотографії його десятків тисяч послідовників, хоча і його зображення, і їхні домінували в кінохроніці та публікаціях того часу. Його промови недосяжні, хоча їх слухали мільйони, іноді по радіо на всю країну. Він здобув дружбу

легендарних героїв, таких як Чарльз Ліндберг, і ненависть легендарних негідників, таких як Франклін Рузвельт. Сінклер Льюїс написав повнометражний роман "*Тут цього не може статися*," заснований на його житті. Поряд з творами Теодора Драйзера, Г.Л. Менкена, Ф. Скотта Фіцджеральда та інших корифеїв 1920-х років, його книги увійшли до навчальних програм коледжів як авангард сучасної американської літератури. Проте сьогодні жоден з його творів не входить до університетського курсу "Великі книги". Він був одним із найвизначніших творців німого кіно, автором таких класичних кіносценаріїв, як "Горбань із *Нотр-Даму*." Незважаючи на незаперечний вплив цієї людини на свій час, його ім'я було ретельно викреслене з сучасної історії, його книги (гірше, ніж заборонені чи спалені) не видані, а політичні досягнення віддані забуттю.

Намагаючись знайти матеріал для цієї статті, після місяців розслідування я дізнався, що його єдина біографія була написана вісімнадцять років тому, це була маловідома університетська дисертація ворожо налаштованого аспіранта. Деякі розрізнені фрагменти додаткових даних були отримані з ксерокопій запліснявілих публікацій самого Пеллі через запилені бібліотечні архіви. Все про нього було викинуто у справжню Дірку пам'яті, не менш ретельну у своєму знищенні, але набагато реальнішу, ніж модель Орвелла. Єврейський Великий Брат, який стирає всю інформацію про Вільяма Дадлі Пеллі, - це той самий контролер минулого, який дбає про те, щоб на телебаченні та в кіно було вдосталь шкільних підручників і псевдодокументальних фільмів, що вихваляють "велич" Мартіна Лютера Кінга-молодшого чи Малкольма Ікс. Що ж такого міг зробити Пеллі, що так вразило кошерну систему, що вона доклала таких зусиль, аби стерти з американської пам'яті всі відомості про його існування?

Жах у Росії

Вільям Дадлі Пеллі народився в Лінні, штат Массачусетс, 12 березня 1890 року в крайній бідності. Все, що він пам'ятає про своє дитинство, це те, що він був "вічно голодний і убого одягнений". На відміну від апологетів негритянської недолугості, негаразди не завадили молодому Вільяму зробити щось у своєму житті. Для нього злидні були не виправданням лінії та невдач, а каталізатором для вдосконалення. Ще в ранньому підлітковому віці він знайшов низькооплачувану роботу на фабриці тканин, де працював довгими, виснажливими годинами за дуже малі гроші. Але він заощаджував свої

копійки і займався самоосвітою, читаючи при кожній нагоді. Читання було його єдиною пристрастю і порятунком від важкої праці та матеріального зубожіння його юності. Він особливо любив класичних американських авторів - Фоу, Емерсона, О'Генрі тощо - і мріяв стати письменником. - і мріяв стати письменником. На 8-му курсі він був освіченішим за більшість випускників коледжу і почав здійснювати свою мрію, коли його взяли на роботу молодшим репортером у спрингфілдську газету "*Homestead*." Хоча його дохід навряд чи був кращим за зарплату на ткацькій фабриці, він одружився в 1911 році, а наступного року у нього народилася дівчинка. Однак вона померла, коли їй виповнилося три роки. Незважаючи на своє "страшне горе", або через нього, він працював більше, ніж будь-коли, його репутація як репортера з надзвичайними описовими здібностями зростала, і вперше в житті він був фінансово забезпечений. У наступні роки його художніми статтями у таких всесвітньо відомих журналах, як *Red Book*, *Colliers* та *The Saturday Evening Post*, захоплювалися мільйони читачів.

Наприкінці Першої світової війни престиж Пеллі був настільки високим, що його видавець запросив його як іноземного кореспондента для роботи у Східній Європі. З щедрим рахунком витрат і дипломатичним рангом "консульського кур'єра", наданим йому урядом Сполучених Штатів, він відправився до Росії на початку 1918 року. Для нього це призначення було веселою пригодою, добре оплачуваною розвагою та можливістю провести відпустку за кордоном. Насправді це виявилось чимось набагато більшим. До своєї фатальної подорожі Пеллі був щасливим автором-початківцем, який не мав власних переконань. Як він згадував через роки, цей досвід перетворив його "з непоказного письменника на похмурого хрестоносця".

За два роки він подолав 8 000 миль потягом і верхи на коні через Сибір, в Україну, через степи Центральної Росії, на Далекий Схід і через Азію до Японії. Протягом усіх цих тривалих подорожей він був особистим свідком комуністичної революції. Він бачив селянок, розіп'ятих на дверях хлівів, і шкільну кімнату, в якій вчитель і всі учні були забиті до смерті, а їхні мізки розбризкані по дошці. Були цілі села, спустошені вбивствами, де трупи звисали з кожного ліхтарного стовпа і забивали найближчі струмки. Ці жертви рідко були військовослужбовцями чи політично заангажованими особами. Це були звичайні люди, здебільшого фермери та фабричні робітники. Такі жахливі видовища, що зустрічалися всюди, де проходили червоні, майже зводили його з розуму. Але вони були настільки звичним явищем, що він поступово звик до моря крові, через яке щодня проходив.

Він дізнався з перших вуст, що комунізм не був ідеологією, а просто організацією найгірших злочинних елементів на чолі з євреями для знищення неєврейського суспільства. Це не було спекуляцією. Практично всі комісари, яких він знав (з деякими з них він брав інтерв'ю), були євреями, в той час як більшість їхніх активістів були звичайними вбивцями і збоченцями, "звільненими" з в'язниці. Їх мотивували ненависть, влада і помста, і ніщо інше. Всі їхні гасла про "Рівність" і "Мир" були прозорим обманом бездумних лібералів серед російського народу, їхніх жертв. Сп'янілі від успіху, євреї відкрито вихвалялися своїми планами завоювання світу, розпалюючи такий самий розбрат в інших язичницьких країнах. Вони говорили Пеллі, що Росія - це лише сходинка, база для міжнародної підривної діяльності. Навіть їхній фальшивий "комунізм" був абсолютно непотрібним, як і їхні власні послідовники, яких вони без вагань вбивали за найменшої примхи. Їхньою далекосяжною метою був єдиний світовий уряд, в якому язичники стали б добровільними рабами, підживлюючи міжнародну економіку своїм генієм і працею, в той час як єврейський народ домінував би на всіх важливих владних позиціях. "Після Росії, - посміхнувся до Пеллі один жирний комісар, - потім Європа, а потім Америка!"

"Ура Голлівуду!"

До свого політичного пробудження за океаном він нічого не знав про євреїв, ніколи не чув, щоб про них говорили вдома, поки ріс, і, щонайбільше, думав про них лише як про представників нехристиянської релігії. Повернувшись до Сполучених Штатів зміненою і приголомшеною людиною, Пеллі виступив зі своєю доповіддю перед представником Пенсильванії Луїсом Ф. МакФадденом у 1920 році. Політик був настільки вражений почутим, що особисто зачитав *"Протоколи Сіонських мудреців"* в залі Конгресу, офіційно внісши цей життєво важливий документ до протоколу *Конгресу*. (Протоколи представляють собою програму виведення єврейських лідерів на позиції політичного та економічного домінування над язичницьким суспільством. Передбачувано засуджені істеричними євреями як шахрайство, Протоколи були підтвержені нещодавно, у 1984 році, коли популярна книга Лінкольна і Бладжета про легенду про Грааль *"Свята кров - Святий Грааль"* встановила їх історичне коріння). Незабаром після цього Пеллі познайомили з чиновником Міністерства юстиції та Робертом Шарпом, начальником розвідки Державного департаменту. Вони сказали йому, що його

переживання повністю підтверджуються їхніми численними файлами про єврейську агітацію в Росії та Сполучених Штатах. Те, що ці урядовці були настільки відвертими, є показовим свідченням того, скільки політичної влади накопичили євреї за останні 75 років; сьогодні абсолютно немислимо, щоб будь-який американський політик навіть натякнув на критику єврейської загрози.

Здавалося, ніщо не могло зупинити "історичну неминучість" кошерного єдиного світу, обіцяного Карлом Марксом. Пеллі повернувся до свого будинку у Вермонті і намагався забути "ванну жаху", яка, як він знав, повільно огортала цивілізацію. Він почувався неспокійним, розчарованим і став непридатним для життя, настільки, що вони з дружиною розлучилися. Це були "Ревучі двадцяті", коли американці були охоплені гедонізмом повоєнного процвітання. Люди жили для задоволення, а серйозні проблеми залишали на самоплив. Феллі теж не був застрахований від духу свого часу. Намагаючись втекти від власного сумління, він втік до Голлівуду, Каліфорнія, де його репутація автора випереджала його, і його взяли на роботу сценаристом на студії M.G.M. та Universal. Він несамовито працював, створюючи сценарії для провідних кінострічок того часу. Він навіть написав сценарій кіноверсії власного оповідання *"Шок," яке стало миттєвим хітом*. Його роботи були настільки високого рівня, що незабаром він став одним з найбільш шанованих і високооплачуваних сценаристів Голлівуду. За словами його біографа, його шановані сценарії для провідного актора німого кіно "допомогли утвердити репутацію Лона Ченсі і зміцнили дружбу між двома чоловіками". Окрім Ченсі, він стверджував, що "постійно входив у будинки Теда Бара, Честера Конкліна та інших відомих акторів, продюсерів і режисерів".

Заклопотаний життям у вищому світі Голлівуду, Пеллі знаходив час для написання романів, які піднесли його ім'я до найвищих щаблів сучасної американської художньої літератури. І *"Велика слава"* (оспівування простих цінностей життя в маленькому містечку Нової Англії), і *"Туман"* (історія кохання) стали бестселерами та отримали схвальні відгуки критиків. Його прихильно порівнювали з Ф. Скоттом Фіцджеральдом і вважали щонайменше рівним Сінклерові Льюїсу. Але гроші та визнання не принесли йому внутрішнього спокою. За іронією долі, він спочатку втік від реалій Східного узбережжя до фантастичних млинів Голлівуду, а потім опинився в епіцентрі переважно єврейської кіноіндустрії, яка перекинувала мистецтво кіно на кошерну пропаганду, що "отупляла, знеболювала і загалом

обманювала" аудиторію. "Поки неєвреї зосереджувалися на творчості, - говорив він, - кушніри з Другої авеню і пресувальники штанів з Мілуокі почали відкривати студії, щоб знімати консервовані драми". Він відчував внутрішній сором за те, що мав якесь відношення до голлівудської ілюзії, оскільки бачив, як єврейська тінь падає на його власну країну, так само, як це сталося в Росії.

На піку свого кар'єрного успіху та емоційного потрясіння, 29 травня 1928 року, він раптово і несподівано зіткнувся з глибоко зворушливим особистим досвідом. Він написав про це в книзі "Мої сім хвилин у вічності," яка розійшлася накладом 90 000 примірників. До 1930 року він отримав понад 20 000 листів від своїх читачів. Незважаючи на феноменальний успіх памфлету, автор розкрив небагато деталей щодо свого досвіду, окрім того, що він наполягав на тому, що синхронні події особистісно значущих "збігів" - це події в житті кожного, які пов'язують нас з якимось Божественним планом. Ніколи не будучи релігійною людиною, Пеллі не був святим Павлом, збитим з коня святою Божою блискавкою. Що б з ним не сталося, схоже, це було схоже на видіння, яке мав молодий Гітлер, коли, будучи 15-річним учнем у Лінці, Австрія, щось у виконанні музики Вагнера показало йому проблиск його майбутньої місії. Такі особистісно значущі події не такі вже й рідкісні, але зазвичай трапляються з революційними особистостями високого порядку. У будь-якому разі, Пеллі побачив, що марнує свій час на "некромантику створення фільмів", які ставали все більш антиєврейськими, і вирішив присвятити решту свого життя значущій роботі, якою б вона не виявилася. Він відчував, що готовий до величі, але йому бракувало відчуття напрямку.

Понад усе він хотів зробити щось вартісне для своєї арійської раси та західної культури. Він знав про націонал-соціалістичну революцію, що відбувалася в Німеччині, але вважав, що вона не зможе перемогти величезну силу єврейства. Він пам'ятав, як мерзенний комісар у Росії пророкував, що наступною жертвою стане Європа. Він вивчав "*Майн Кампф*" і задавався питанням, чи можна застосувати принципи, так чітко викладені в ньому, в Сполучених Штатах. Це здавалося занадто добре, щоб бути правдою. Наступного року удаване процвітання 1920-х років обрушилося разом із Великою депресією. Сполучені Штати збанкрутували, а їхній народ вперше відчув справжній страх. Коли мільйони гірко розчарованих американців дозволили втягнути себе в комуністичний рух, що розквітав, і прозору брехню Франкліна Рузвельта, Пеллі з жахом побачив, що та сама схема

масових потрясінь, яку він спостерігав у Росії, повторюється у його власній країні.

Народження *Срібного легіону*

Однак, коли 30 січня 1933 року Адольф Гітлер був обраний до влади, Пеллі був приголомшений. Сталося неможливе. Принаймні десь у світі язичницький народ об'єднався в боротьбі за своє расове існування. Всемогутні євреї зазнали поразки. Якщо білі люди змогли врятувати свій народ у Німеччині, те ж саме можна зробити і тут. Наступного дня Пеллі заснував *Срібний легіон*, який більшість істориків вважають першою справжньою організацією націонал-соціалістичного спрямування в Сполучених Штатах. Щоправда, коріння *американсько-німецького Бунду сягало* на десять років раніше. Але це була, по суті, братська група, яка не ставила перед собою жодних політичних цілей, окрім як збереження миру між Америкою та Третім Рейхом, що з'явилося значно пізніше. *Срібний легіон починався* як щось зовсім інше. Від самого початку його метою було досягнення політичної влади, щоб одного дня стати урядом США і створити народну державу, засновану на засадах "*Майн кампф*." Більш важливим, ніж ці очевидні політичні та філософські цілі, було те, що новий дух, динамічна воля Білої Раси буде покликана надихати американців, як ніколи раніше.

Однак від самого початку Пеллі зіткнувся з серйозною дилемою: він хотів чітко ідентифікувати свою організацію як націонал-соціалістичну, але водночас прагнув, щоб вона виглядала якомога більш американською. Хоча він любив символ свастики і розумів його пан-арійське значення, він також знав, що тепер це офіційна емблема іноземної держави. Він не хотів створювати враження, що він є агентом іншої країни. Замість старого гачкуватого хреста він обрав символом своєї нової організації літеру "L". Вона була простою для відтворення за різних обставин і означала Любов до Арійської Раси, Вірність Американській Республіці, Звільнення від Єврейства і, звичайно ж, сам *Срібний Легіон*. Він особисто розробив його прапор - квадратний білий штандарт з великою літерою L на червоному тлі. Протягом наступних дев'яти років його побачать мільйони американців, він братиме участь у жорстоких вуличних боях і буде піднятий над кожним штатом Сполучених Штатів.

Але на початку, окрім створення свого першого символу, Пеллі справді не

знав, з чого і як почати. Врешті-решт, він повернувся до своїх письменницьких навичок і видав власним коштом бульварну газету "*Liberation*" (*Визволення*). Газета викликала сенсацію, ставши практично миттєвим успіхом, залучивши не лише численних фінансових прихильників, але й таких же експресивних письменників, як і він сам, а також спочатку десятки, а потім сотні, а незабаром і тисячі безробітних чоловіків, які прагнули продати видання з вулиці. У єврейських містах, таких як Нью-Йорк чи Вашингтон, ці перші активісти зазнавали нападів кошерних натовпів, тож той самий ворог, який зробив необхідними гітлерівські штурмові загони, був також відповідальний за появу "*Срібних сорочок*." Вибір назви Пеллі був очевидним відсиланням до німецьких есесівців, але їхня присутність на розпродажах газет і публічних виступах була не менш життєво важливою. За такий короткий проміжок часу "*Срібні сорочки*" стали *Срібним легіоном*. Переважна більшість легіонерів були аж ніяк не кабінетними революціонерами, а суворими вуличними бійцями з фабрик, офісів, кампусів середніх шкіл та коледжів. Багато з них були також колишніми військовослужбовцями, зрадженими ветеранами фальшивої "Війни, щоб покласти край усім війнам". Вони бачили наскрізь єврейську природу Депресії і вважали Рузвельта найбільш єврейськи налаштованим президентом, який коли-небудь завдавав шкоди країні. Понад усе вони хотіли змести ліберально-капіталістично-демократичну аферу і побудувати на її місці вільну республіку щасливих громадян, які глибоко усвідомлюють свою расову спадщину. Для досягнення цієї мети вони прагнули створити справжній політичний рух, серйозно націлений на те, щоб привести своїх лідерів до влади легальним, конституційним шляхом.

Їхня уніформа складалася з кашкета, ідентичного тому, що носили гітлерівські штурмовики, синіх вельветових штанів, гетрів, краватки та сріблястої сорочки з червоною літерою "L" над серцем. Щоб компенсувати свій європейський вигляд, "*Срібні сорочки*" завжди носили зірково-смугастий прапор поруч із прапором Легіону, а їхнім офіційним гімном був проарійський текст, покладений на знаменитий марш Громадянської війни - "*Бойовий гімн Республіки*." "*Срібло символізує чистоту нашої боротьби, - оголосив Пеллі, - і чистоту нашої Раси!*" Так почалося те, що він називав "*Великим марафоном*", викликаючи в уяві образи Фермопіл - "*остаточного змагання за існування між арійським людством і єврейством*".

До кінця 1933 року чисельність Легіону зростала не інакше, як надзвичайними темпами. Підрозділи з'являлися по всій країні, оскільки

Пеллі виявив, що говорить так само красномовно, як і пише. До 1936 року він був всенародно відомим громадським діячем, який вже виступив перед сотнями тисяч фермерів, студентів, домогосподарок і, як правило, безробітних по всій країні. Як він описав одного разу в газеті "*Liberation*." "Чоловіки в маленьких містечках раптом гальванізуються пронизливими звуками *Срібних Сурм* (назва оркестру барабанщиків *Срібного Легіону*). Вони піднімають шиї від бухгалтерських книг і токарних верстатів. Хвилясті прапори пропливають повз запітнілі вікна, з яких вони дивилися на світ з дедалі більшою похмурістю під час цієї вельми успішної Єврейської депресії. Вони розгортаються на тротуарах, і ми бачимо, як найкращі зразки американської мужності роблять щось, щоб полегшити масове обурення. Вони хочуть зіграти свою роль". Як і зростаючий легіон його послідовників, будучи націонал-соціалістичним активістом, він відчував себе "частиною самої суті і суті сучасної історії моєї країни". Його послання полягало в простій істині: "Капіталістична демократія зазнала поразки, але з її гнилих залишків намагається народитися її жахливий нащадок - комунізм. Російський народ не зміг розчавити цього монстра в його утробі і страшенно постраждав. Я знаю, я бачив, як це сталося. Те ж саме відбувається і тут. Це не боротьба за капіталізм чи комунізм, а боротьба між Білою цивілізацією та єврейством".

Срібні сорочки на марші!

Організація *Срібного легіону* Пеллі була унікальною. Хоча існували постійні казарми для тренувань "*Срібних сорочок*" і місцеві підрозділи процвітали в більшості штатів і в кожному регіоні Сполучених Штатів, центральної штаб-квартири не існувало. Натомість Шеф, як його називали послідовники, керував Легіоном зі свого туристичного автомобіля "Форд". Він ніколи не затримувався на одному місці більше, ніж на кілька тижнів, але постійно перебував у русі, переїжджаючи з однієї штаб-квартири в іншу, влаштовуючи по дорозі мітинги і масові збори. Насправді, він змінював по кілька автомобілів на рік, оскільки проїжджав вражаючі 20 000 миль щороку. Куди б він не приїжджав у той час, там був національний штаб, звідки він робив усі свої телефонні дзвінки до інших штабів. Таке надзвичайно мобільне керівництво дуже тісно пов'язувало різні підрозділи між собою і дало Пеллі чудове розуміння американців на всіх рівнях, в усіх куточках країни, а також зробило його особисто відомим державним діячем для мільйонів людей.

Його план досягнення влади був відкритим і прямим: Спочатку він познайомить своїх співгромадян з програмою "*Срібного легіону*." Потім він візьме участь у наступних президентських перегонах в одному штаті лише для того, щоб отримати досвід, необхідний йому та його активістам для розуміння практичної політики. З цією реальною підготовкою він зробив серйозну заявку на національні вибори 1940 року. Відповідно, його підтримка була настільки широкою у штаті Вашингтон, що його ім'я було внесено до президентського бюлетеня завдяки наполегливій агітаційній роботі "*Срібних сорочок*," які збирали тисячі підписів під поширюваними ними петиціями. (Тут моє дослідження закінчується, оскільки я не зміг знайти жодних джерел, які б описували реакцію виборців на його перемогу. Я приходжу до висновку, що вона мала бути значною, з причин, які незабаром стануть зрозумілими).

Поновлення Рузвельта на посаді президента наблизило "конфлікт між світлими і темними силами на землі" - пророцтво про майбутню війну проти Третього Рейху, яке Пеллі зробив у своїй першій промові на національному радіо. Його передвиборча кампанія збільшила кількість членів *Срібного Легіону* втричі і привернула увагу деяких важливих фігур, серед яких Джордж ван Хорн Мозлі, відставний генерал армії США, представник Конгресу Джейкоб Торкельсен, Чарльз А. Ліндберг-молодший і Уолт Дісней. Всі вони були присутні на його публічних мітингах, а деякі з них ділили трибуну з Вождем. Він був упевнений, що з такою підтримкою на високому рівні і очевидним визнанням мільйонів пересічних американців на *Срібний легіон чекає* велика доля. Як писав його біограф, "Пеллі з нетерпінням чекав на світову вісь з центром у арійському Вашингтоні і захистом на обох кінцях у Берліні і Токіо. Поки Китай балансував на межі перетворення на сателіта Сталіна, японські армії в Маньчжурії захищали цивілізацію від підступного змія комунізму". Проживши деякий час в Японії, Пеллі почав глибоко поважати японців як оплот на Далекому Сході проти Радянського Союзу. Тому він був шокований спробами Рузвельта спровокувати Японію на катастрофічну війну, яка залишила б двері широко відкритими для комуністичної експансії в Азію. Вождь виявився надто пророчим і тут, як можуть засвідчити покалічені американські ветерани Кореї та В'єтнаму.

З наближенням президентських виборів 1940 року "*Срібні сорочки*," які *налічували* вже 100 000 осіб (Комітет Палати представників з питань антиамериканської діяльності, Спеціальний комітет, 1939), дуже серйозно сприймалися Ф.Д.Р., який визнав Пеллі смертельно серйозним суперником;

Шеф, можливо, і не потрапить до Білого дому, але він міг би контролювати достатню кількість голосів, щоб переламати ситуацію на виборах не на користь демократів. Популярність Рузвельта вже падала, він не міг ризикувати своїм переобранням і наказав ФБР "розслідувати" Пеллі. Генеральний прокурор Френк Мерфі заперечував проти очевидного політичного переслідування і виправдовувався перед президентом, кажучи йому, що було б помилкою робити "мучеників зі *Срібних Сорочок*." *Мученики, мученики, мученики* - на кону стояла демократична влада, тому він наказав тим, кого Пеллі називав своїми "язичницькими сатрапами", зробити життя "*срібних сорочок*" нестерпним. Їхній підрозділ у Північній Кароліні (найбільша штаб-квартира легіону і найближчий до національного офісу) зазнав рейду федеральних маршалів, його майно, включно з друкарськими верстатами, було конфісковано, мешканців заарештовано і ув'язнено за різноманітними надуманими звинуваченнями, які були зняті лише після довгих місяців фінансово виснажливих судових розглядів. Попри це, жодні конфісковані матеріали, а також сама будівля, що належала їм на законних підставах, не були повернуті збіднілим "*Срібним сорочкам*," усміхнений суддя сказав їм, що вони мають право подати позов до суду на уряд за завдані збитки.

Одразу після рейду в Північній Кароліні конгресмен Дікштейн (Нью-Йорк) закликав до національної заборони на публічну демонстрацію форми "*Срібних сорочок*." Шеф не забарився з відповіддю: "Будь-який покидьок, який думає, що може вказувати мені, яку сорочку я можу носити, або що я не можу носити на ній червону літеру "L", отримає в ніс такий удар, який він пам'ятатиме доти, доки не опиниться на лоні Авраама!". Як визнає навіть його несимпатичний біограф, "Пеллі мав підстави вважати, що його переслідують". "

Переслідування посилилося, і його звинуватили в ухилянні від сплати податків. Хоча він і відкинув це політично вмотивоване звинувачення, великі витрати і час, необхідні для захисту від неминучого ув'язнення, саботували його кампанію 1940 року. На той час (листопад) залучення США до розширення конфлікту проти націонал-соціалістичної Німеччини здавалося практично неминучим. Відповідно, Пеллі змінив напрямок діяльності Легіону з балотування на виборні посади на протистояння Рузвельту та його єврейським підбурювачам війни. *Срібні сорочки* об'єдналися з *американсько-німецьким Бундом*, *Ку-клукс-кланом* та численними іншими патріотичними організаціями, великими і малими, які об'єдналися для мобілізації масової

опозиції на боротьбу за мир. І тут вождь довів свою здатність перемагати мільйони, адже загальнонаціональні опитування, проведені лише за тиждень до Перл-Гарбору, показали, що понад три чверті американського народу виступають проти війни з країнами Осі, якщо тільки Сполучені Штати не зазнають фізичного нападу. Те, як Рузвельт створив цю передумову, добре задокументовано в деяких книгах, запропонованих до продажу "*Новим порядком*," є надто складною темою, щоб переповідати її тут. Після того, як Америка нарешті вступила у війну, Пеллі був розбитий тим, що бачив, як його країна сповзає у прірву. Справа його життя останніх дев'яти років, весь дивовижний успіх організації "*Срібні сорочки*" та її ентузіастична підтримка на місцях, здавалися йому марними. Він розпустив Легіон, навіть його газету; що ще він міг зробити?

У 1935 році він одружився вдруге, але проводив мало часу зі своєю новою дружиною, від якої мав доньку. Близький до відчаю, Пеллі приєднався до них у маленькому містечку Нобельсвілл, штат Індіана, де хотів забути світ, який він намагався врятувати. Роки самопожертви здавалися йому "невдячною роботою, прагненням донести до людства бачення того, чим воно є насправді". Але його дружина Хелен і деякі з його найближчих товаришів закликали його продовжувати, не здаватися, незважаючи на найгірше, що сталося. Дещо підбадьорений, він попросив особистого запевнення від нового генерального прокурора Бідла, що йому буде дозволено публікувати свої погляди, якщо вони не підриватимуть військові зусилля. Бідл дав йому слово честі, що Пеллі може публікувати свої погляди, не боячись переслідувань. Незважаючи на те, що країна перебувала в стані війни, право на вільне вираження поглядів було гарантоване Конституцією.

Прогітлерівська перекличка в Америці воєнного часу

У розпал воєнної істерії, що охопила країну, він заснував новий журнал "Перекличка". Він був безкомпромісно націонал-соціалістичним, а його знаменитий редактор і автори "*Срібних сорочок*" - безкомпромісними. Вони документували довоєнне нафтове ембарго, яке Рузвельт наклав на японців, змушуючи їх стати свідками удушення їхньої економіки або ризикувати війною, щоб звільнитися від американського панування. Рузвельт хотів війни, щоб врятувати власну економіку "Нового курсу", що хиталася, за допомогою масового виробництва, яке могла забезпечити лише промисловість воєнного часу. Червоні хотіли війни, щоб врятувати

відмираючу радянську рабовласницьку імперію від гітлерівських армій. Євреї хотіли війни, щоб зберегти капіталістичну/комуністичну гру в мушлі, яку вони так успішно нав'язали неєврейським народам по всьому світу. Найгірше те, що, продовжуючи війну проти націонал-соціалістичних сил світла, обдурені американці давали можливість тим самим силам внутрішнього розпаду, які розклали німецьке суспільство до того, як Гітлер їх вичистив, укорінитися в нашій країні.

Пеллі надіслав примірники передпублікаційного огляду до офісу Генерального прокурора для затвердження урядом. Біддл міг дозволити собі виглядати великодушним, будучи впевненим, що останній *Срібний легіон* буде піднятий на дйби воєнною істерією "патріотичних" американців. Але він був приголомшений, коли дізнався, що "*Перекличка*" мала неймовірний успіх! Далеко від народної ворожості, на яку розраховував Пеллі, ця маленька зухвала публікація з'являлася всюди. І люди відкрито погоджувалися з його сумнозвісним редактором. Найсерйознішим було те, що, за словами біографа Пеллі, "багато примірників було знайдено серед американських військовослужбовців на всіх театрах воєнних дій". До березня 1942 року тиражі спочатку подвоїлися, а потім почотверилися. Упродовж, мабуть, не більше п'яти тижнів "*Перекличка*" зростала з феноменальною швидкістю. Очевидно, що не всі були захоплені фабриками пропаганди Голлівуду, одержимі, як і його кошерні кінематографісти, "будинками Ротшильдів і Рузвельтів у шортах, сповідями нацистських шпигунів і Сталіна в піжамі, драмами про головорізів, що розстрілюють язичницьку цивілізацію, натовпами, що штурмують різні Бастилії, і "новими дилерами", що ламають дерен за мільярдні приватні кошти", як писав тоді Пеллі. "Ми вступили у війну, тому що егоїстична єврейська політика, нав'язана нашій країні, підштовхнула Сполучені Штати до межі банкрутства".

Потім, наприкінці зими, з ним терміново зв'язався американський військово-морський офіцер, який перебував у Перл-Гарборі 7 грудня минулого року. Він сказав, що Рузвельт збрехав американському народу про напад, заявивши, що "хоча шкоди було завдано серйозної, наш Тихоокеанський флот все ще неушкоджений". Офіцер сказав, що він особисто бачив руйнування, які були набагато гіршими, ніж допустив президент. Фактично, всі капітальні кораблі США були або потоплені, або сильно пошкоджені, за винятком п'яти авіаносців без супроводу (і, отже, неробочих) і їхніх застарілих літаків. Пеллі поспішив до друку з новиною: "Японські бомбардувальники зробили Перл-

Гарбор схожим на покинутий проект ВПС в Кеокуку!". Спеціальний випуск, який потрапив на вулиці, став справжньою бомбою і був з'їдений публікою, спраглою правди, яка стала першою жертвою війни. Але коли генеральний прокурор показав Ф.Д.Р. звичайну попередню копію, президент вибухнув, як лінкор "Арізона," і зажадав арешту Пеллі 4 квітня. Звинувачення: державна зрада!

Змушений порушити слово честі, дане Пеллі, Біддл наказав великому журі присяжних звинуватити вождя у дванадцяти кримінальних злочинах, передбачених Законом про підбурювання до заколоту. Під час судового процесу політично мотивований прокурор Оскар Юїнг, "велика шишка" в Демократичній партії, який курить сигари, категорично заперечував, що Тихоокеанський флот США зазнав настільки серйозних пошкоджень в Перл-Гарборі, і викликав до суду міністра ВМС Нокса, щоб той запевнив суддю (і величезну радіоаудиторію), що ситуація перебуває під контролем і немає причин для тривоги. Коли він виступав, американські військові сили стрімко відступали після безперервної серії поразок на всьому Тихоокеанському театрі воєнних дій. Але коли адвокат Пеллі пригрозив, що вся команда рятувальників з Перл-Гарбору дасть свідчення в суді на підтримку суперечливого звіту "Ролл Колл," суддя швидко зняв основну частину обвинувачення.

Тепер його звинувачували в тому, що він неправдиво зобразив американську економіку як банкрутство, тим самим підірвавши довіру громадськості у воєнний час. І тут захист добре підготувався і викликав до суду Марінера Екклза, голову Федерального резервного банку, який мав би свідчити під перехресним допитом і присягою про те, що американську економіку в останній момент врятувало лише військове виробництво, викликане кривавою банею в Перл-Гарборі. Але суддя відхилив повістку.

Засуджено!

До їхньої честі, і конгресмен Торкельсон, і Чарльз Ліндберг особисто дали свідчення від імені Пеллі, що є незмірно хоробрим вчинком, якщо врахувати, що вони зробили це в розпал Другої світової війни, в той час, коли Сполучені Штати зазнавали поразки від Тихого океану до Атлантичного, і це було дуже хоробро.

Незважаючи на їхню підтримку і провал основного обвинувачення проти нього (не кажучи вже про повну відсутність доказів будь-якої державної зради), Пеллі був засуджений до 15 років ув'язнення у федеральній в'язниці суворого режиму. Обвинувачення не змогло надати жодного доказу того, що Пеллі вчинив будь-яку державну зраду; все, що він зробив, - це критикував несправедливу війну і злого президента, який її спланував. Двадцять п'ять років потому тисячі єврейських комуністів та їхніх безмозгих язичницьких поплічників спалювали американські прапори на вулицях і бурхливо протестували проти американської участі у війні у В'єтнамі; на відміну від Пеллі, ніхто з них не отримав серйозного терміну. Без гроша в кишені, він не зміг подати апеляцію. Пізніше Ліндберг сказав у репортажі для *Chicago Tribune*, що Пеллі не був зрадником, а справжнім патріотом, якого, очевидно, переслідували за те, що він публічно говорив те, що все більше американців обговорювали приватно. Пеллі мав стати прикладом для цих людей: "Тримайте свої думки при собі, або подивіться, що з вами станеться!"

Приголомшений суворістю вироку, він став німим бранцем війни, проти якої виступав. У той час як західний світ за ґратами його в'язниці накладав на себе руки, він жадібно читав і глибоко думав. Хоча йому було сумно, щось у ньому не давало йому впасти у відчай: "Колись ми, американці, побачимо в істинній перспективі, що зробила з нами чужа орда з чотирьох мільйонів євреїв, і чому ми були такими дурними, що терпіли це". Коли катастрофічне десятиліття 40-х років добігло кінця, дочка і зять Пеллі за допомогою старих товаришів змогли зібрати достатньо грошей для звернення. Воно провалилося, але їхня відданість не зменшилася, і вони спробували ще раз. У 1952 році, коли американці марно гинули в Азії, як він і передбачав, Пеллі неохоче звільнили за умови, що він не братиме участі в "політичній діяльності будь-якого характеру" - кричуще неконституційній вимозі, яку він був надто бідний, щоб оскаржити. Слабкий на здоров'я, його дочка та її чоловік доглядали за ним у родинному будинку в Нобельсвіллі, штат Індіана.

Разом вони заснували нову видавничу компанію *Soulcraft Press*, яка випустила його першу книгу після війни: *Щось краще*." У ній він виділив Рузвельта як людину, яка найбільше відповідальна за соціальні потрясіння, що їх пережили американці у в'єтнамську епоху. "Він був предтечею сьогоденного хаосу, що розвивається", який, тим не менш, був визнаний необхідним для створення в майбутньому держави націонал-соціалістичного типу. Але саме створення двох нових журналів, присвячених переважно містичним і метафізичним темам, поставило його на ноги у фінансовому

плані настільки, що він зміг віддячити всім тим вірним послідовникам, які так щедро підтримували його заклик. Як і раніше в житті, письменництво давало йому відчуття мети і самореалізації. І він без жалю згадував той основоположний досвід, який поставив його на важкий драматичний шлях у 1928 році: все це здавалося призначеним, а отже, частиною якоїсь Вищої Мети, якій він інстинктивно довіряв, хоча й не міг зрозуміти її інтелектуально. В останні роки життя він був щасливий любов'ю своєї доньки і старих товаришів, і задовольнявся усвідомленням того, що, навіть якщо він зазнав невдачі, він зробив найкраще, що міг, в ім'я своєї раси і нації. І його вороги - вороги його народу - вшанували його довгим ув'язненням. Він також прожив достатньо довго, щоб стати свідком піднесення *американської нацистської партії* Джорджа Лінкольна Роквелла, і це явище приносило йому глибоку втіху: Хтось продовжував боротьбу, яку він розпочав тридцять років тому.

Вільям Дадлі Пеллі мирно помер уві сні 1 липня 1965 року у віці 75 років. Коли він лежав у труні, хтось спалив хрест на галявині перед похоронним бюро. Так і не вдалося з'ясувати, хто встановив вогняний хрест - друг чи ворог. Його смерть висвітлили (звичайно, зі злим умислом) національні ЗМІ, але одразу ж після цього його ім'я було забуте.

У 1992 році маленьке індіанське містечко Нобельсвілл знову привернуло до себе увагу всієї країни, коли одного літнього вечора сусідський хлопчик, який грався на подвір'ї свого будинку, ледь не загинув від падіння метеорита, що впав йому під ноги. "Після смерті лідера фашистів В.Д. Пеллі сімнадцять років тому, - повідомляла місцева газета, - решта Америки не звертала уваги на нашу громаду".

Життя Пеллі як білого патріота було таким же бурхливим. Він був першим в нашій країні расовим активістом у націонал-соціалістичному стилі. Він був попередником командора Роквелла та сучасного Руху Білої Сили в Америці. Він довів, що наша ідея, якщо її просувати з відвагою, розумом і щирістю, має силу завоювати величезну кількість прихильників, про що свідчать його 100 000 послідовників. Його жива мученицька смерть у череві єврейського звіра завоювала йому почесне місце в серцях побратимів-борців, які прийшли за ним. Він не зазнав поразки, як він думав, не більше, ніж зазнає поразки хоробрий солдат, який робить все можливе, коли потрапляє в полон до ворога.

Історичні обставини не дозволили йому створити арійський Вашингтон, про який він мріяв. Але в набагато ширшій боротьбі за світове панування Білої раси він вів гідну боротьбу; це була лише перша битва в триваючій війні за остаточний тріумф арійського людства. Вождь і його *Срібні Сорочки пройшли* перед нами. Вони надихають нас наслідувати їхній приклад. І наш переможний прапор, що колись замайорить над планетою Земля, буде належати їм так само, як і нам!

Джерела:

Рібуффо, Лео Пол, *Протестанти справа: Вільям Дадлі Пеллі, Джеральд Б. Вінрод і Джеральд Л.К. Сміт*, два томи, Єльський університет

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Heutig Jahn nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder als „p. partei in der Tschillingzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene“.

Initiative von Wissenschaft, Vererbung, Verfügung und Vererbung haben nicht zugebracht, das Kette der geschichte über unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu unterbrechen.

Alle Nationalsozialisten sind wieder öffentliche Völker und Kampfgemeinschaften stehen Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer völkischen Volk.

Der Bewegung ist zwar nicht geworden, aber die Größe des hochgeliebten Volkstod ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vornehmste Gegner ist aber dabei, das Volkstum – gegen alle völkischen Völker (?) – zu begeben. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Kampfbewehrung.

Ob „Hitler“ oder „Hitler“, ob im Weltkrieg oder im Innenkampf, ob als Propagandamittel benutzt oder auf einem Schicksalstisch andere Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hilf Hitler!
Gottfried Leuck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Преден доклад
Интервю с Моли
Трета част

NSK: Настоящите ни проекти очевидно са свързани с философия и индустрия.

Моли, виждате мисията си за цялостно на тези теми в политиката.

Моли: Опитвам се да обобщавам фотографирани, но най-вече съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армита на човечеството (www.thirdreichnews.com/ truth.htm). Тези съм на 21 страници, а имам още толкова много за пране. Изучаването на Историята световна война е абсолютно важно поле от информация. Търсите информация за едно нещо и откривате още две неща, много трябва да прочетете. Чувствате се малко като архивист, който открива

the NEW ORDER
Number 176 (2021) Founded 1975 April 26, 2021 (236)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottfried Leuck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info